

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU

FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. OKTÓBER

ŰRÁLLOMÁS MESTERSÉGES GRAVITÁCIÓVAL
KÍNAI NUKLEÁRIS FÚZIÓ AKAR 2028-RA
EMBER A JUPITERNÉL

391

+

VARGA
ANTAL
NOWLAN

JEZSI
Tumanovszkij
CLAUDE
Lalumière

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**BÁJOS ÉS SZÓRAKOZTATÓ
ŰROPERA, A SOLARPUNK
STÍLUS ALAPMŰVE, MELYBEN
A WAYFARER ŰRHAJÓ SOKSZÍNŰ
LEGÉNYSÉGE EGY HÁBORÚ
DÚLTA KISBOLYGÓ FELÉ TART**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A Tranai

50 év Galaktika

2022 júliusában egy kora nyári vasárnap a Szépművészeti Múzeumban Hieronymus Bosch nem mindennapi világában merülhettem el. A „Gyönyörök kertje” – amelyet Bosch egyik legnyugtalanítóbb és egyben legismertebb alkotásaként tartanak számon – előtt állva nekem a Galaktika 50 évvel ezelőtti nyitószáma jutott eszembe, amelynek a címlapján a Bosch-festmény részlete látható. Tizenkét éves kamaszként anno egészen biztosan nem értettem a kép jelentését, de az emlék megmaradt, és inspirált, hogy újra kezembe vegyem a Galaktika 1-et (tökéletes összhangban Németh Attila kérésével, hogy lejegyezném-e néhány gondolatomat a sci-fi-ről, vagy a Galaktikáról).

Jó volt odamenni a könyvespolchoz, és leemelni a fél évszázados kötetet. Újra beleszagoltam – gyerekként mindig az volt az első, hogy az új könyvek szagát magamba szívtam –, és meglepő, jó érzés volt rádöbbsenni, mennyi maradandó emlékem eredetét találok meg benne. Ott van mindjárt a hetedik oldalon a remek fametszet, ahol a kíváncsi ember átbújik a csillagok szféráján, hogy felfedezze az ismeretlent. De ismét elmosolyodtam a törött eszkuder történetén, mely az idegen értelemmel való kommunikáció kihívásaira hívta fel a figyelmemet, amivel később sokat foglalkoztam. És újra szívet melengető érzés volt találkozni Robert Sheckley műveivel, amelyek emberségét csak később, többszöri újraolvasás után értettem meg. „A Tranai” számmra ma is a boldogság, az utópia utáni vágy egyik legemberibb története, még akkor is, ha a főhős rezignáltan feladja a küzdelmet, hogy megtalálja a világok legjobbját.

De a Galaktika 50 éves története is azt mutatja: nem érdemes kifogásokat keresnünk, ne képzeljünk magunknak űrcsúzt vagy űruraláriát, mint Wad kapitány és Martin Boozgoe, ne adjuk fel soha.

A Galaktikának ezért újabb sikeres és izgalmas fél évszázadot kívánok, mutassa meg a mindig változó tudományos-fantasztikus irodalom új és régi arcait a következő nemzedékeknek is, legalább akkora sikerrel és kitartással, mint az első ötven esztendőben!

Dr. Pacher Tibor
fizikus, a Puli Space
Technologies alapítója

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Amir Zand (Törökország)** munkája:

amirzand.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesboltban.*

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

59

87

NOVELLÁK

- 6 Jezsi Tumanovszkij: Az őrjárat (első rész)
- 32 Varga Csaba Béla: A sötétség kapujában
- 64 Claude Lalumière: Bizánc prelúd
- 82 Antal József: Gyerekszáj
- 96 Philip Francis Nowlan: Az időugrók

CIKKEK

- 28 Ember a Jupiternél
- 59 Zöld jövő
- 60 Videodrón
- 62 Intelligens dizájn
- 76 A szférák zenéje
- 78 Obszervatórium
- 81 Kő kövön
- 87 Zöld jövő
- 88 Képregény a Galaktikában

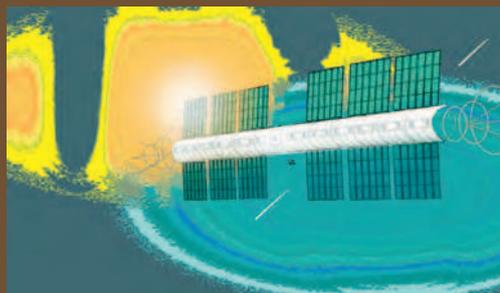
GALAKTIKA XL

- 116 Bevezető
- 115 Bram Stoker: A Hét Csillag Ékköve (alternatív befejezés)
- 133 Philip Francis Nowlan: A han Légiurak
- 200 A sárga veszedelem

Űrállomás mesterséges gravitációval

A Vast, egy kaliforniai székhelyű startup ambiciózus célt tűzött ki maga elé. A vállalat mesterséges gravitációs űrállomásokat fog kifejleszteni. A mérnökökből, ipari szakértőkből és egy űrmérnökből, a SpaceX korábbi al-elnökéből, Hans Koenigsmannból álló csapat olyan környezetet szeretne létrehozni, ahol az emberek az űrben nemcsak élhetnek, hanem dolgozhatnak is.

Hosszú időt tölteni zéró gravitáción veszélyes, károsíthatja az űrhajósok egészségét. A kockázatok közé tartozik az izomsorvadás, a csontvesztés, és még az agykárosodás is. A mesterséges gravitáció segítségével egészségesebb környezetet lehet biztosítani a hosszú távú küldetésekhez.

A gravitációhoz hasonló vonzást egy nagy méretű forgó szerkezetnek köszönhetően fellépő centrifugális erő keltené. Az elképzelések szerint a vállalat űrállomása több mint 40 ember befogadására lesz képes, és 100 méter hosszú lesz.

Nem ez az első eset, hogy egy cég megpróbál mesterséges gravitációs szerkezetet építeni az űrben. Mivel az űrturizmus az új trend, a különböző iparági vezetők nem hagynák ki a lehetőséget, hogy megadják az embereknek, amit szeretnének.

Őszintén köszönetet szeretnék mondani Roman Kulikovnak és Jurij Beszarabnak, amiért sikerült rávenniük, hogy befejezzem ezt a történetet.

A BÁRT ITT a Zóna peremén nem is olyan rég kapták fel. Korábban mindenki a *Hét bánatba* és az *Ördög méhébe* járt, de mostanában ide, a *Csatahajóba* térnek be a legtöbben, amikor kicsit meg akarnak pihenni.

Közeledett az este. A kerek kajütblakokon át még mindig beáramlottak az erőlködéstől kivörösödött nap utolsó, nyughatatlan sugarai, próbálván egy ideig fennmaradni, gyözködve éjszaka anyácskát, hadd játszassanak még egy kicsit az emberekkel, de a sötétség kemény keze már megvetette bolyhos ágyukat az első csillagok ezüstös szikrái között, és a Zónába bekúszott az alkonyat.

A félhomályos, nem túl nagy teremben, a ritkásan elrendezett asztalok között hangtalanul sürgölődött a csapos. A sarokban, a beszélgetéseket elnyomva egy régi rádiókészülék sercegett, felváltva kínálta valamennyi zenei műfaj élvezetét. A cigarettafüstön átderengett a pultról jobbra, szándékosan hatalmas szegekkel felrögzített „Tilos a dohányzás” tábla.

– Annyira képtelen vagyok hozzászokni – nézett ki elgondolkodva Bunker az egyik ablakon –, mármint ahhoz, ahogy ez az egész megtörténik. De gondolod, számít bármit is? Hisz a nap lenyugodott. Vagy sem. A Zóna viszont máris megváltozott. És ez minden alkalommal olyan ijesztő. Annyiszor jártam már ott éjszaka, és semmit sem lehetett észrevenni belőle. Pedig itt a határnál még a kutyautók is tudják, mikor száll le a nap.

– A Zóna lélegzete – mondta higgadtan Markos, jeges sörét kortyolgatva a bepárasodott üvegből. – Valamikor azt tartották,

*A stalkerek újabb
veszélyes útra indulnak,
melyen a jelen veszélyei
mellett a múlt kísértetei
is meglepetéseket
tartogatnak.*

Jezsi Tumanovszkij

(első rész)

AZ ÓRJÁRAT

ilyenkor az Ő határait feszegeti valaki. Az első rossz jel az volt, amikor az illető megérezte ezt a lélegzetet. Ám ma már nincs ilyen. Szinte semmit sem érzünk.

– Nem mindenki – ellenkezett vele semleges hangon Verem. – Olyan is van, aki szerint ha nem érzed a lélegzetét, az irányítót se fogod meghallani.

– Mondja ezt egy olyan valaki, aki még semmit sem változott! – reagált még mindig ugyanolyan higgadtan Markos. – Kisfiam, ezen ne törd a fejed! Ha nem hallod, hát a pokolba vele! A lényeg, hogy legyen időd bekapcsolni a „korlátot”. Tudod, hogy mennek a dolgok? Ma még ez a normális, holnap meg már azt mondják, nem, ti már nem is vagytok emberek. És akkor vége. Előre, az utolsó portyára!

– Már megint a magadét hajtogatod, Markos – mondta Örvény, sűrű, kékes füstöt eregetve egy nagy, csiricsaré vízpipából. – Mindig csak az utolsó portya, az utolsó

portya... Mi van, megviseltek az évek, vén csotrogány?

– Ha! Az évek! Na rajta, elő a késsel, majd meglátjuk, kit viseltek meg itt az évek! – felelt vidáman az öreg szolgálatos, érezhetően egy köztük már sokszor elhangzott dialógust felkapva, és ahogy szokott, körülpislantott a bárban.

A túlsó sarokban valami társaság szórakozott zajosan. Itt, a Zónán kívül senki sem hivalkodott a jelvényekkel, de a tapasztalt szem könnyedén felismerte a ruhadarabokról és a náluk megszokott társalgási stílusról a Szabadság klán tarka testvériségének tagjait. A Szolgálat és e szervezet meglehetősen feszült viszonyt ápolt egymással, ami azt jelentette, azonnal tüzet nyitnak, amint megpillantják egymást, de csak a Határ túloldalán. Itt, a valódi világban a szolgálatosok betartották az ősi szabályokat, és megpróbálták nem konfliktusba keveredni a többi klánnal. ➔

Ezért csak Bunker ült arccal a szabadságosok felé fordulva és nézett ki hosszasan, időnként homlokát ráncolva a kerek lőrésablakon.

Ám most nagy zaj harsant abban a sarokban, vagy kéttucatnyi emberből álló tömeg kiáltott fel egyszerre és ez már a szolgálatosok figyelmét is felkeltette. Egyértelműen látszott, hogy a hatalmas asztal szélén egy vékony öregember áll egyensúlyozva, ideoda imbolyogva, petyhüdt arca egyszínű világos foltként himbálózott a dohányfüstös homályban. Beletelt néhány másodpercbe, míg megértették, hogy az öregnek egyszerűen nincs szeme.

– Rajta, rajta! – kiáltozták a szabadságosok tömegében, és az öreg engedelmesen behajlította egyik lábát. Most már nyilvánvalóvá vált, hogy a vak is totál részeg. Állt, és vadul kalimpált, hogy megőrizze egyensúlyát, arcának barnás foltja vadul összerándult, de csodával határos módon nem esett el. A tömeg izgalma egyre nőtt. Az egyik szabadságos egyértelműen fontoskodó pillantással meredt órájára, láthatóan a másodperceket számlálva, egy társa pedig pénzt szedett össze másoktól.

– Micsoda baromság! – Bunker idegesen elnyomta félig szívott cigarettáját. – Sakálok ezek, és a szórakozásuk is akár a sakáloké.

– Engedd el! – mondta nyugodtan Markos. – Mi dolgod velük? Ül, lazíts, és ne avatkozz mások dolgába!

– Nekem se tetszik – hallatszott Verem hangja. – Beverhetnénk az orrukat?

– Majd én beverem a te orrodát – ígérte színpadiasan Örvény és még olyan mozdulatot is tett, mint aki az öklét mutatja. – Nem elég így is a sok diplomáciai balhé? Az utolsó egyeztetésen egyértelműen jelezték: az ökölrel lerendezett szórakozások költségét a továbbiakban levonják a fizetésünkből. Aka-

rod az éhkoppot nyelni? Akkor menj, és tégy igazságot! Csak hagyj rá időt, hogy előtte mi elhúzzunk innen!

Verem arca valami olyasmit tükrözött, „igen, jól van, mindent értek, nyugton maradok”, és felemelte kezét, hogy jelezzen a csaposnak.

Az öregnek az asztal szélén sikerült megtalálnia egyensúlyát, és most már sokkal kevésbé imbolygott. A szabadságosok hangoskodtak, és folytatták a pénz összeszedését.

– Még hatvan másodperc! – jelentette hangosan a férfi az órával.

– Még egy Tomboló kenget, haver! – mondta Verem a közeledő csaposnak. – Mi ez a nagy vidámság ott, azoknál a srácoknál?

– Szabadságosok, hogy szakadna rájuk az ég – mondta rosszkedvűen a csapos. – A vén hülyének nem maradt pénze piára, és fogadott velük egy üveg tisztaszeszebe, hogy megáll három percig fél lábon az asztal szélén. Az elektronikus szemét tette fel rá. És most ha leesik, nem marad semmije.

– Ez magánügy, nem? – kérdezte hangsúlyozottan pártatlan hangon Markos.

– Az – értett egyet vele morcosan a csapos. – Csak már egy órája vitatkoznak vele. Szórakoztatja őket. Csajokat követeltek, de miután őket elküldték, rászálltak az öregre.

– Huszonöt, huszonnégy, huszonhárom... – skandálta néhány ember kórusban. Az öreg hirtelen előrebillent, egész teste megörnyedt, de nem tudott talpon maradni, és oldalvást a földre zuhant. A tömeg tombolt, egy ideig semmit se lehetett hallani.

A csapos ingerülten felszisszent, és odament a pulthoz. Markos látványosan elfordult. Bunker vigyorogva nézett ki a kajütblakon.

– Csalás! – hallatszott a sarokból egy vékony, öreges hang. Gazdájának szálnalmas kinézete ellenére elég határozott volt.

– Fellöktek! Az utolsó pillanatban hátulról meglöktek!

A felcsattanó hangzavar egy pillanatra elnyomta a vak ember szavait, de ő tovább küzdött.

– Ez nem igazság! Ilyet nem lehet! Én megálltam, adjátok ide a nyereségyem!

– Ne erőlködj, te bűzös! – válaszolta valaki a tömegből fenyegető hangszólyal. – Leestél, húzz el innen! Vagy egy csontod se marad épen attól, amit kapsz!

Bunker elsápadt, és a balhé felé fordult.

– Higgadj le! – szólt rá Örvény, Markos pedig figyelmeztetően bajtársa alkarjára tette kezét. – Kezded túl hamar felkapni a vizet. Lehet, hogy ideje lenne kicsit lepihened?

– Minden rendben – felelte savanyú hangon Bunker. – Egyszerűen csak belefáradtam újra és újra végighallgatni. No de fűsűnk csak össze a kijáratnál! – tette hozzá már az orra alatt, és komoran bámulta az asztal körül nyüzsgő tömeget.

A vak láthatóan ijedten elhallgatott, és felszívódott a bár félhomályában.

– Holnap reggel hétkor gyakorlat – jelentette be Örvény, egyszerűen csak hogy új vágányra terelje a beszélgetést, hisz az osztagok reggeli óráinak menetrendje már egy hónappal korábban ismert volt.

Eközben a bár másik végében az ittas tömeg újabb szórazozásra vágyott. A dolgok fokozatosan minden idők kedvenc látványosságának irányába fordultak. Ketten kibújtak kabátjukból és ingükből. Mindkettejük körül rengeteg rajongó gyülekezett, a korábbi pénzbeszedő körbesétált közöttük, és ismét nagy halom színes papírlapot lobogtatott.

– Menjünk innen! – sóhajtott fel Bunker, próbálva felállni.

Verem könnyedén eltolta magát az asztaltól, de Örvény színpadiasan hátravetette

magát székén, és szándékolt nyugalommal kijelentette:

– Ne kapkodjunk, nézzük végig! Lassan már kezdem azt gondolni, semmi keresnivalóm egy ilyen osztaggal a Zónában.

– Ne is mondd, parancsnok! – csatlakozott hozzá Markos. – Inkább azokat az erősrácokat vigyük magunkkal, ezeket a nyafka veszteseket meg hagyjuk a bázison, hogy kimossák a nadrágjukat!

Bunker homlokát ráncolva, de engedelmesen visszaült a helyére. Verem egykedvűen vállat vont, és üres bögréjével a csapos felé intett.

Amikor a fehér fény kissé elhalványul, egy kísérteties világot látok magam körül. Homályosan ismerős, néha úgy tűnik, mintha lenne hozzám valami köze, de akkor rájövök, ez nem lehet igazság, mert az igazság az maga a fehér fény. Gyakran nézek bele ebbe a világba, szórazoztat és izgat furcsa élete, valami új érzést és lendületet ad. Bármilyen különösnek is tűnhet számomra, olyan, mintha én is egyike lennék azoknak a lényeknek, akik nevetséges problémáikkal küzdenek abban a kicsinyes aggodalmakkal teli világban. De tisztában vagyok vele, a tudáshoz vezető út kanyargós és nem mindig egyértelmű. Érzem, hogy az a primitív világ megtanít nekem valamit, és ez épp elég ok a tanulmányozására.

Itt van ez a bár, egy a legközelebbi, elég nagy víztömegetől ki tudja, hogyan idekerült hajóban nyitották. Benne magukat stalkernek nevező emberek testi erejüket összemérő tusába kezdenek. Mások, akikkel néha szimpatizálok, mert igyekeznek megőrizni eszméik tisztaságát, elégedetlenséget éreznek, de továbbra is tartják pozíciójukat. Érdekes. Meg egy másik, nem teljesen, de mégis egyértelműen emberi lény, aki csak az ➔

okot várja, hogy váratlanul cselekedhessen. Kíváncsivá tesz.

A bokszmeccs nem tudott elkezdődni. Az elektromos szeme formájában legutolsó tulajdonát imént elvesztett öreg hirtelen elkezdett szívzaggató hangon rikácsolni, és lökdösni a már összecsapásra kész ökölharcosokat.

– Micsoda egy baromság! – ordította az öreg gúnyos hangon. – Szóval igaz, hogy az összes valódi stalker már rég a Zónába ment, itt meg csak a szaros gatyás kölykök maradtak? A pofozkodás a gyerekek szórakozása! Íme az igazi férfiak mulatsága!

A vén eszement kezében egy hosszú, egyenes kés emelkedett a magasba. Nyilván tisztában volt vele, micsoda erőt sugároz egy ilyen jó minőségű fegyver kinézete, és tovább rikácsolva körbemutatta a csodás acéldarabot a kíváncsian bámuló szemek magasságában.

– Hol van az a rohadék, amelyik az utolsó pillanatban meglökött? Gyerünk, te medvefarkaló, mutasd magad, ahogy a férfiak! Vagy életed végéig mások mögé bújva fogsz sakálkodni?

– Megvilágítanád kissé, mit akarsz? – kérdezte hangosan az egyik egész közel álló, még egy széklábnál is girhesebb szabadságos.

– Mi olyan érthetetlen? – emelte fel hangját az öreg. – Meghívom azt a kutyafattyát az utolsó portyára! Itt, ahol a Zóna ügyel mindnyájunkra, világossá fog válni: egész élete csupa hazugság volt! Kés a kés ellen! Még csak azt se követelem, hogy kössék be a szemét! De hagyja abba a reszketést félelmében ettől a vak öregembertől, és álljon ide élem!

– Hé, hé, csak ne itt, az én báromban! – hördült fel a bárpult mögött a csapos, de a még izgalmasabb látványosságra éhes tömeg

már egyetértően zúgott, és valaki felkiáltott a meglehetősen nagy teremben:

– Még a parancsnokság se vitatja az utolsó portya jogát! Ki vagy te, hogy ellenszegülsz a Zóna törvényeinek?

– Nem a Zóna vezette be ezeket a törvényeket – válaszolta a csapos már halkabban, miközben arcáról egyértelműen leolvasható volt, aggódik az intézmény jövőjéért, ha ez a történet a nyilvánosság tudomására jut. Bár-hogy is végződjék. Viszont tisztán látszott, hogy már nem áll a párbaj útjába.

– Ez már egész szórakoztató – vigyorodott el Markos a sarokban, Bunkernek szánva szavait. – A nagyapó makacsul ragaszkodik a botrányhoz, és ma el is éri célját. Vagy kamatostul megfizet mindenért, vagy bevégzi ott, ahol utoljára kérkedett valamivel. Nos, legyen, üljünk, és nézzük végig!

– Nem avatkozunk közbe? – kérdezte Verem Örvénytől, már félig-meddig meggyőzve.

– Nem – felelte a másik közömbösen, és ellazult a széken, demonstrálva, hogy felkészült az újabb előadás élvezetére.

Bunker megpróbált közömbösnek mutatkozni, de Markos, észrevéve rajta az erős, bár jól leplezett felindultság halvány jeleit, aggódva nézett bajtársára.

A tömeg eközben kavargott, és felharsantak az első nevetések. Egy mogorva, egyértelműen dacos férfihang határozottan felcsattant: „Mégis, mi közöm a vén trottya a dumájához?” De a sokaság szórakozásra vágyott és lassan elhúzódott az utolsó útra meghívott mellől. Ő ugyan egyetlen lépést sem tett, de váratlanul az emberi testek hosszú folyosóján találta magát, magányosan, szemközt az öreggel.

A vak ember jobbra, majd balra fordította fejét, aztán megmerevedett, világtalan szemével az ellenségre meredve. Olyan rémítő

benyomást keltett, mintha még mindig látná ellenfelét.

– Ne húzd az időt, Füzér! – hallatszott vontatottan a tömegből. – Vágd taccsra az öreg csókát, és az ügy lezárva.

Füzér igencsak kiérezhető belső dühvel elvigorodott, majd előhúzott valahonnan az öve mögül egy meglehetősen nagy, szabályszerű kést.

– Te! Vén hülye! Magadnak köszönd – mondta a vak embernek, és megsuhogtatta maga előtt a majdnem egy kilót nyomó minőségi acélt. – Úgy csapom le a hülye fejed seperc alatt, mintha tűzifát hasogatnék!

Tisztán látszott, igencsak részeg.

A tömeg vidáman zsbongott és még szélesebbre tárgult, zajosan lökdösve az asztalokat és székeket.

Néhány ember hátrálás közben a szolgálatosokba ütközött és félénk pillantásokat vetve nyugodt arcukra, sietve félrehúzódott. Bunker és Örvény a közönség első sorába került, Markos és Verem az asztal túloldaláról figyelte a kibontakozó eseményt.

Bal felől a bokszolók álltak, akiknek még felöltözni sem maradt idejük, és izgatottan mutogattak az öreg felé.

Ő most már egyáltalán nem sietett.

Többször ide-oda fordította fejét, először jobbra intett, majd készt szorongatva néhányszor behajlította bal kezét. Füzér egész idő alatt fenyegető grimaszokat vágott, és szélesen lendítő mozdulatokat tett szabályjával.

– Az öreg nem kispályás – kommentálta halkán Markos. – A kést lazán tartja, simán és gyorsan mozog. Látszik, hogy hallása tökéletesen irányítja. Ismertem valamikor egy vak bokszolót, bármelyik látót képes volt kiütni egyetlen csapással.

– Micsoda baromság! – háborodott fel egész idő alatt most először Bunker. – A sza-

badságos látja, hova csapjon, az öregnek viszont szinte vaktában kell döfnie. A mesék persze érdekesek, de mi most épp egy gyilkosság tanúi vagyunk.

– Akkor már inkább egy öngyilkosságé – sziszegte hidegen Örvény, és Bunker elégedetlenkedve elhallgatott.

– Apó, ha elintézed Füzért, visszaadjuk a szemed! – kiáltotta vidáman valaki a tömegből. A szabadságosok örömmel kiáltozva fogadásokat kötöttek.

– Csapos, két Tomboló kenget! – vakkanította dühösen, kezét felemelve Bunker.

Egy furcsa és nevetséges lényt látok. Nem is értem, miért vonz annyira. Valami nincs egészen rendben ezzel a teremtménnyel, de a fehér fény közelében nem is léteznek egyszerű lények. Azok az emberek, akikkel néha együttérek, azt hiszik, a lénynek van esélye. Furcsa. Többet várnak tőle, mint amire képes. Kíváncsivá tesznek.

A bárban feszült csend támadt. Az öreg magabiztosan és éberén körbesétált. Még a pengeforgatás technikájához nem értők is – igaz, itt ilyen nem túl sok akadt – megéreztek: a vak nagyon is tudja, mit csinál. De egy ilyen csatában a végeredmény másodperceken és centimétereken múlik. Két-három suhintás eldönti a küzdelmet, és a látás hiányát a hallás nem kompenzálja. Vagy mégis?

Füzér nyilvánvalóan nem tudta, mihez kezdjen. A harc előtt viccelődött, most viszont maga volt a megtestesült koncentráció: minden stalker pontosan tudja, mennyire veszélyes alábecsülni az ellenséget.

Az öreg tapasztalt ellenfél. Ez addigra minden, még nem az asztalok alatt alvó számára világossá vált.

A tömeg még inkább széthúzódott, az intézmény falaihoz tapadt. A vak öreg és Füzér ➔

szinte hangtalanul, rogyasztott lábbal sétáltak körbe.

Füzér váratlanul másképp fordította lábát, és testének enyhe elcsavarásával irányt változtatott. Mindezt annyira véletlenszerűen és gyorsan tette, hogy a következő néhány másodpercben ellenfele háta mögé kerülhetett. Már emelte is kését, hogy hátulról lesújtson, ám az öreg ebben a pillanatban hallgatózva megforgatta fejét, majd azonnal pozíciót váltott, és a következő lépéssel ismét szembekerült ellenfelével.

– A legviccesebb – mondta Markos, mintha csak úgy a levegőhöz szólna –, hogy az öreg teljesen nyugodt, az a barom viszont ideges és rángatózik.

Mintha csak meghallotta volna szavait, Füzér hirtelen rárontott a vakra, és elindított egy szinte szeletelő, rézsútos mozdulatot. Az öreg az ellenfél támadásával egy időben felgyorsult: hirtelen előrelökte kezét, mint aki félresöpri valaki más kését oldalra, majd megérintette Füzér alkarját, és úgy tűnt, mintha hozzátapadna kabátujjához. Aztán egy folyamatos kört leíró mozdulattal ellenfele háta mögé került, és a penge alig észrevehető suhintásával, nadrágja szárát felhasítva megkarcolta Füzér combját.

Ő lendületesen az elkövető felé pördült, és látótere szélén megpillantotta a lábán vöröslő foltot. Szeme elkerekedett, kezét combjára nyomta, és rémülten meredt vérrel színezett tenyerére.

A tömeg barátságos sóhajjal reagált, melyből sok mindent ki lehetett hallani: a lelkesedéstől és csodálattól a csalódásig és haragig. Itt mindenki képes volt értékelni a szép mozdulatokat.

Még ha csak véletlenül sikerült az öregnek, akkor is hatásosnak bizonyult.

– Közelebb, menj közelebb hozzá! – kiáltotta valaki a sötét sarokból. – Ő csak fülel és fél tőled!

Füzér nagyot sóhajtott, beletörölte tenyerét nem túl tiszta ingébe, és mint aki csak játszik vele, a rövid kardot egyik kezéből a másikba dobálva, lassan a vakhoz lépett. Az öreg arcán megvető mosoly futott át.

Füzér előredőlve, félig guggolva, a keze meghosszabbításaként szolgáló penge hegyét ide-oda ingatva közeledett. Másik keze, mintha csak tulajdonosától függetlenül tenné, hisz ő tudta, hogy ellenfele vak, egy fényes lánccal játszadozott; ez egy látó ember figyelmét igencsak elterelné. Az öreg hiányzó szeme magasságában, függőlegesen, pengéjével lefelé mutatva tartotta a kést ellensége felé.

Amikor már csak egyetlen lépésnyi távolság maradt közöttük, Füzér gyorsan a vak arca felé döfött. Az öreg, alkarjával és késével próbálván kivédeni a csapást, balra hajolt. Füzér hátrarántotta jobb kezét, de meglendülő balja azonnal eltalálta az ellenség arcát, majd rögtön vissza is húzódott. Az ütés nyitott tenyérrel, kissé félrecsúszva csattant, de a vak így is megingott, majdnem elesett.

A tömeg felvidult, a csapostól sört követeltek.

Füzér méltányolta az öreg reflexeit, ezért taktikát változtatott. Ismét a vak felé lépve, kíméletlen rúgást indított hasa felé. Ha célba talál, a világtalan számára ez automatikusan a harc végét jelenti. De a vénség az utolsó pillanatban előrehajolt, és egy rövid, Füzér felemelt lábának combjába döfő mozdulattal blokkolta a találatot. Mindez egy pillanat műve volt, és a küzdők most már kartávolságon belül kerültek egymástól.

Füzér azonnal megpróbált jobbra csapni késével, de az öreg, folytatva mozdulatát, félig leguggolt, majd a penge hosszának félig belemélyesztette kését ellenfele combjába. Egy pillanatra mindenki ledermedt, ez a döfés valamennyiüket váratlanul érte. A vak

férfi megforgatta a kést a sebben, majd kirántotta, és vállának erőteljes, a guggolásból felemelkedés lendületével megtámogatott mozdulatával a padlóra küldte Füzért.

A méretes nyílt sebből ömlő vér gyorsan szétterjedt a padlón, Füzér rémítő hangon sikoltozva minkét kezével a lábát markolászta. Néhány ember kapkodva rohant segíteni neki.

Az öreg nyugodtan állt mellette, és figyelmesen hallgatta, mi történik. Késéről közben a koszos padlóra hullottak az utolsó, vöröslő vércseppek.

– De ez lehetetlen! – ordította valaki a tömegből. – Az öreg biztos mutáns! Késeljük meg!

– Úgy van! – támogatta egy rikácsoló, részeg hang.

– Nézzük meg, nincs-e máshol is szeme ennek a vaknak! – folytatta ingerülten az első hang.

Néhány férfi helyeslő kiáltásokkal az öreg felé indult.

Ő azonnal feléjük fordult, és megemelte a kést. Valahonnan a semmiből a másik kezében is megjelent egy penge. Az öreg eltérő fogásokkal tartva a két fegyver markolatát, szinte oda sem figyelve játszadozott velük, és közben lassan a szolgálatosok asztala felé hátrált.

– Belevaló egy nagyapó – csettintett nyelvvel Markos. – Nos, parancsnok, eljött a mi időnk?

Örvény válasz helyett felpattant az asztal mellől, és előrelépett.

– Mi jögon akartok lincselést tartani? – Az erős hang túlharsogta mindenki másét a bárban, és több tucatnyi arc fordult az új szereplő felé.

A furcsa lényről kiderült, hogy mestere a végletekig kiélezett mozdulatoknak. Láttam,

mennyire élvezte az elnyúló pillanatot, mikor véget vethet egy alávaló teremtmény útjának. Láttam, hogy egészen a mozdulat lezáró mozzanataig habozott, elvegye vagy meghagyja azt a fehér szikrát, majd úgy döntött elveszi, ám a legeslegutolsó pillanatban, mely után már tényleg lehetetlen bármin is változtatni, mégiscsak másképp vitte be a döfést: látványosan és zajosan, de egyáltalán nem végtelenen. Láttam, ahogy a kivételes gesztus nyomán egyesülnek e teremtmény erővonalai azokéval, akik őrzik eszméik tisztaságát. Érdekes. Láttam, tudják mi történt, de nem értik, miért. Furcsa.

– Téged ki kérdezett? – rikkantotta valaki dacosan a tömegből, de Örvény nyugodtan folytatta erőteljes, magabiztos hangján:

– Nem történt törvényszegés, magam vagyok rá a tanú. Az öreg szabályosan terítette le azt a fickót, és még csak meg sem ölte. Vissza kell adnotok neki az elektronikus szemét jóvátételként, és meghívni egy italra a látványos műsorért...

– Megölle-e-ek!!! – üvöltötte Füzér, akit épp ekkor tekertek körbe egy érszorítóval, és kezdték bekötözni a sebet. – Megöllek te vén barom, megöllek, megöllek, megölle-e-ek...

– Az üvöltés gurgulázásba torkolt, mivel egy piásüveget nyomtak a sebesült szájába.

– Még mit nem! – közeledett kihívóan egy részeg szabadságos Örvény felé, kigombolt szarvasbőr ingben, egy felbontott palackkal a kezében. – Húzzon el innen, míg biztonságban teheti. És neked is jobb lenne, ha minél hamarabb lelépnél.

– Nem kérdeztelek – mordult rá lehangoltan Örvény. – Az emberetek velejéig romlott, a Zóna nem bocsátja meg az ilyesmit.

– Nem számít, a Zónával majd lerendezük valahogy, de most fogjátok a mutánsotokat, és húzzatok el innen!